

LANG LEVE DE FOTOSHOP

Als ge plots een schrijnwerker, elektricien, metser, loodgieter... of een behanger nodig hebt dat kunt ge lang, heel lang zoeken. *Schijnwerkers* vinden is geen probleem. Firma's vinden die alles in huis hebben, is dan weer iets gemakkelijker. Maar de nadelen moet ge er bij nemen; ge verstaat ze niet, ze doen hun goesting en de rekening achteraf is niet in verhouding met het geleverde werk. Want, ze verstonden u niet. Ja man!

Wel, voor wat die behanger betreft, is het nu de moment om er één te pakken te krijgen. Ge stelt u bij valavond verdoken op in de omgeving van één van de tientallen verkiezingsplakborden die er nu staan. Binnen de tien minuten zal er iemand verschijnen met een emmerke behangpap, een papborstel en affiches van zijn partij. Hou goed in de gaten of hij met kennis van zaken de foto's plakt op het bord. Hangen ze recht? Heeft hij respect voor deze van de tegenpartij die hem voor waren? Zijn er niet teveel blazen...? Als alles klopt dan is dat de vrouw, man of X die u zoekt voor uw living! Kalm benaderen want anders zet die het... op een lopen. Een nee hebt ge, een ja kunt ge krijgen. Ambras ook.

Eerlijk gezegd rijden of lopen we de laatste maand toch rond in een echte portretfototentoonstelling. Een zesentwintig-letterwoord voor Blokken in 2052, hoho. Allemaal lachende mooie mensen met witte tanden, geen pukkels of letsels, mooie haartooi, veel met blauwe ogen... Allee, de perfectie.

Maar is dit ook zo? Ho, bij benadering soms wel.

Hier en daar wat fotoshop is geen misdad. Op voorwaarde dat de persoon op de foto zichzelf nog herkent natuurlijk. Een auto zet ge ook niet op de reclamefolder met platte banden. En een faceliftcorrectie op papier kost niets en is pijnloos!

In mijn jeugd jaren werd er ook al duchtig gepapt. Borden waren er weinig of niet en alles wat de breedte had van de affiche was goed. Bomen, elektriciteitspalen, muren, poorten... Alles kreeg te doen met de papborstel. Eigenlijk was het in feite bij wet verboden en de lokale *'vertegenwoordiger van het wettelijk gezag'* moest ze pakken. Maar hij pakte liever borrels.

De plakkers vertrokken bij de eerste duisternis in groepjes van twee en het duurde niet lang of ze stonden oog in oog met plakkers van een andere kleur. Ik kan u verzekeren dat het er niet vriendelijk aan toe ging. Want meestal waren ze vertrokken uit het café waar ze de opwarming hadden genoten. Ja, er werd soms gevochten met als gevolg dat er van de affiches niet veel over bleef. Anderen maakten er dan de gewoonte van het plakwerk van de concurrenten te bekladden of gewoonweg te overplakken. Nu steekt men deze in brand! Het was de tijd dat alle muren in huis behangen werden en iedereen het kon. Zo was het en zal het nooit meer zijn!

Een randgemeente van Oudenaarde de jaren 60

Het is een verkiezingsjaar en de stad laat een groot bord plaatsen aan een toegangsweg uit het dorp. Binnen de twee dagen hangt het vol met zwart-

witfoto's van de kandidaten. Iedereen neemt zijn tijd om te kijken naar hun vertegenwoordigers.

Tussen hen staat Markske, vijftien jaar en een deugniet eerste klas, maar ook talentvol. Hij kan tekenen als de beste en durft ook al eens een kunstwerkje achterlaten op een openbare plaats. Iedereen weet dat het van hem is. Maar het is te schoon om te verwijderen; graffiti van de jaren 60. Zijn vingers jeuken om op de foto's wat te fotoshoppen op zijn manier.

Twee nachten later vertrekt hij naar het reuzetekenbord en begint iedere foto te bewerken met baardjes, pruiken, brillen, hoeden... Echt vakwerk en niemand was nog wie hij in werkelijkheid is. Maar Markske amuseerde zich kostelijk.

De ochtend daarop was minder want om zeven uur werd hij uit zijn bed gehaald door de champetter en moest mee naar het nieuwe kunstwerk aan de dorpsgrens. Daar stonden nog eens twee rijkswachters hen op te wachten, erger dan bij een moord. Hij kon niet ontkennen en werd de handboeien aan gedaan. Alles werd op foto gezet door een journalist.

Eén van de rijkswachters stond plots te staren naar één bepaalde foto die onze nachtelijke kunstenaar wat bijgewerkt had met lange haren, baard, snor, bril en pukkels. Hij belde naar de kazerne in Oudenaarde en liet een dossier brengen van een tienjarige onopgeloste moord. Iedereen keek naar iedereen en niemand wist wat de bedoeling was. Een half uur later nam de rijkswachter een foto uit het dossier en hield hem naast de bewerkte foto van Markske.

En ja, gelijk twee druppels water!

Zo zag de dader er uit jaren geleden! Achter het kunstwerkje van hem zat de man die ze zochten voor roofmoord.

Op de onderstaande foto op het bord stond een kaalgeschoren man, zonder bril, baard of snor en pukkels die lichtjes weg waren geshopt met de weinige middelen van toen. De kleine misdaad loste een grote op. Puur toeval, of niet?

Markske werd niet gestraft, maar moest wel nieuwe affiches plakken en zijn tekengerief afgeven tot na de verkiezingen.

De moordenaar zat vlug achter slot en grendel. Zijn geld was op en hij werd niet verkozen, hoho.

Markse werd later één van de robottekenaars bij de rijkswacht.

Ik heb ooit eens gedacht van een stap te zetten in een verkiezingsstrijd. Maar de fotograaf had geen fotoshop genoeg om een deftige foto te maken. En hij zei ook nog dat mijn achterkant de beste was.

Wacht maar tot hij eens opkomt, hoho.

Lucien van GENT